

Chambre des Représentants

SESSION 1959-1960.

23 MARS 1960.

PROPOSITION DE LOI

étendant à certains cas malheureux le champ d'application de l'arrêté-loi du 25 février 1947, relatif à l'octroi de salaires aux travailleurs pendant huit jours fériés par an.

DEVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS,

L'Arrêté-Loi du 25 février 1947 a introduit dans notre législation le principe du paiement du salaire pour un certain nombre de jours fériés légaux.

De nombreux arrêtés royaux ont précisé les modalités d'octroi du salaire pour ces jours fériés ainsi que les conditions que les ouvriers doivent remplir pour en bénéficier.

En général, ces actes législatifs ont atteint le but visé, à savoir, d'éviter une perte de salaire aux ouvriers à cause du chômage pendant ces fêtes légales.

Cet excellent principe a été étendu aux chômeurs, aux malades et aux accidentés du travail, qui bénéficient maintenant de leur indemnité journalière de chômage, de maladie ou d'assurance-accident, pour ces jours fériés légaux, moyennant certaines conditions.

Les conditions ont été si bien prévues qu'elles font de temps en temps des victimes. Ainsi, par exemple :

Un ouvrier est malade du 3 octobre 1959 au 31 octobre 1959. Il est donc apte à reprendre le travail le 1er novembre. Mais le 1er novembre, jour de la Toussaint, est jour férié légal. En cette année 1959 le 1er novembre était un dimanche. Selon les prescriptions légales, c'est donc le 2 novembre qui devient jour férié payé (arrêté du Régent du 15 juillet 1947, art. 1; loi du 27 juillet 1955, art. 2).

L'ouvrier en question se présente donc au travail le 3 novembre et, à la fin de la semaine, il constate que le jour férié ne lui est pas payé par son patron, ce qui est normal, étant donné qu'il n'a travaillé aucun jour au cours des 12 jours ouvrables précédant le jour férié (arrêté royal du 2 avril 1947).

Kamer der Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1959-1960.

23 MAART 1960.

WETSVOORSTEL

waarbij het toepassingsgebied van de besluitwet van 25 februari 1947 betreffende het toekennen aan de arbeiders van loon voor acht feestdagen per jaar, wordt uitgebreid tot sommige ongelukkige gevallen.

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

De besluitwet van 25 februari 1947 heeft in onze wetgeving het principe ingevoerd van de betaling van het salaris voor een bepaald aantal wettelijke feestdagen.

In verscheidene koninklijke besluiten werd nader bepaald hoe de uitkering van het salaris voor deze feestdagen geschiedt, en aan welke voorwaarden de arbeiders moeten voldoen om hierop aanspraak te hebben.

In het algemeen hebben deze wetgevende teksten het beoogde doel bereikt, dat er in bestond te voorkomen dat de arbeiders wegens het stilleggen van het werk op deze wettelijke feestdagen een deel van hun salaris moesten derven.

Dit uitstekende principe werd ook uitgebreid tot de werklozen, de zieken en de slachtoffers van een arbeidsongeval, die thans voor deze wettelijke feestdagen onder bepaalde voorwaarden hun daguitkering voor werkloosheid, ziekte of ongevallenverzekering trekken.

De voorwaarden zijn zo nauwkeurig uitgedrukt dat zij van tijd tot tijd slachtoffers maken. Zo bij voorbeeld :

Een arbeider is ziek van 3 oktober 1959 tot 31 oktober 1959. Op 1 november is hij dus in staat het werk te hervatten. Doch 1 november, Allerheiligen, is een wettelijke feestdag. En in 1959 viel 1 november op een zondag. Volgens de wettelijke voorschriften wordt dan 2 november de betaalde wettelijke feestdag (besluit van de Regent van 15 juli 1947, art. 1; wet van 27 juli 1955, art. 2).

De arbeider meldt zich bijgevolg op 3 november op het werk aan, en komt aan het einde van de week tot de bevinding dat zijn werkgever hem voor de wettelijke feestdag niet betaalt; wat normaal is, aangezien de arbeider in kwestie helemaal niet heeft gewerkt gedurende de 12 werkdagen die aan de feestdag vooraf zijn gegaan (koninklijk besluit van 2 april 1947).

Se retournant vers la mutualité, l'intéressé s'entend dire qu'étant guéri le 31 octobre au soir, la mutuelle n'a aucun devoir envers lui en date du 2 novembre (Réglementation Assurance Maladie-Invalidité).

Si cet ouvrier avait été en incapacité de travail jusqu'au 2 novembre inclus, sa mutualité l'aurait indemnisé pour le jour férié du 2 novembre (Réglementation de l'A. M. I.).

Entre la notation du samedi 31 octobre ou du lundi (jour férié) 2 novembre il n'y avait, pour le médecin qui veut être bienveillant à l'égard d'un ouvrier averti, aucun problème de conscience : son patient était en état de travailler le premier jour de travail après la date indiquée.

Mais tous les ouvriers ne sont pas avertis de ces incidences fâcheuses... Dans ce cas ils pâtissent.

S'ils sont « avertis », personne ne peut dire qu'ils trichent, mais il n'empêche qu'ils ont dû, vis-à-vis du médecin s'appropriant à rédiger son attestation, émettre une considération qui n'a rien à voir avec l'état de patient ou de médecin.

Pour l'ouvrier, non averti, qui a été malade, qui a déjà dû subir trois jours de carence, qui a dû se débrouiller avec une indemnité se montant à 60 % seulement de son salaire, c'est malheureux ! Et le législateur avait voulu lui éviter la perte de cette indemnité.

Dans le cas de l'ouvrier « averti » et du médecin acceptant d'inscrire une date plus tardive, c'est également malheureux, mais d'un autre point de vue. Je crois en effet, que la moralité publique aurait tout à gagner, si pour bénéficier d'un avantage quelconque le citoyen n'avait jamais à ruser.

La présente proposition a pour but :

1°) de rendre plus claire la législation en la rendant applicable à un cas malheureux, qui ne doit certainement pas se produire souvent;

2°) de faire disparaître une injustice, car le législateur a précisément voulu que cette situation ne se présente plus.

De arbeider wendt zich hierop tot de ziekteverzekering, waar hem wordt gezegd dat, daar hij op 31 oktober 's avonds genezen was, deze instelling dus op 2 november hoegenaamd geen verplichting meer had jegens hem (Reglementering Ziekte- en Invaliditeitsverzekering).

Was onze arbeider ongeschikt tot werken geweest tot 2 november inclus, dan zou zijn mutualiteit hem voor de feestdag op 2 november hebben betaald (Reglementering V. Z. I.).

De keuze tussen het opgeven van zaterdag 31 oktober of maandag 2 november (feestdag) levert voor een arts die een genoegen wil doen aan een met deze kwestie vertrouwde arbeider hoegenaamd geen gewetensbezwaren op : zijn patiënt is geschikt tot werken geworden op de eerste werkdag na de opgegeven datum.

Alle arbeiders zijn echter niet op de hoogte van die onaangename gevolgen... tot zij het aan den lijve ondervinden.

Indien zij wel « op de hoogte » zijn, kan niemand beweren dat zij bedrog plegen, hoewel zij ten aanzien van de arts op het ogenblik dat deze zijn attest opmaakt een overweging hebben moeten doen gelden, welke niets te maken heeft met de staat van patiënt of arts.

Voor de arbeider die niet op de hoogte is, die ziek is geweest en reeds met drie dagen loonderving moet afrekenen, die zich heeft moeten behelpen met een vergoeding welke slechts 60 % van zijn loon bedraagt, is dit alles wel zeer ongelukkig ! En de wetgever had precies willen voorkomen dat zijn recht op die vergoeding verloren ging.

Wanneer de arbeider wel op de hoogte is, en de arts bereid vindt een latere datum te noteren, is zulks eveneens ongelukkig, doch uit een ander oogpunt. Het is inderdaad mijn gevoelen dat de openbare zedelijkheid ermede gebaat zou zijn indien de staatsburgers nooit listen moesten aansenwenden om op enig voordeel aanspraak te kunnen maken.

Dit voorstel beoogt :

1°) de wetgeving duidelijker te maken door ze van toepassing te verklaren op een ongelukkig geval, dat zich zeker niet vaak voordoet;

2°) een onrechtvaardigheid te doen verdwijnen, daar de wetgever precies wilde voorkomen dat deze toestand zich nog zou voordoen.

J. DEBUCQUOY.

PROPOSITION DE LOI

Article premier.

L'ouvrier qui a été incapable de travailler pendant plus de 12 jours ouvrables, dont le dernier coïncide avec le jour ouvrable précédent un jour férié légal, et qui a, pendant la dite période d'incapacité, bénéficié d'une indemnité prévue par la législation et la réglementation concernant l'assurance obligatoire contre la maladie et l'invalidité, a droit pour ce jour férié légal, au bénéfice de l'Arrêté-Loi du 25 février 1947, relatif à l'octroi de salaires aux travailleurs pendant les jours fériés légaux, à charge de l'Assurance Maladie-Invalidité.

WETSVOORSTEL

Eerste artikel.

De arbeider die ongeschikt tot werken is geweest gedurende meer dan 12 werkdagen, waarvan de laatste samenvalt met een werkdag voorafgaande aan een wettelijke feestdag, en aan wie voor die periode van ongeschiktheid een vergoeding is uitgekeerd als bedoeld in de wetgeving en de reglementering betreffende de verplichte verzekering tegen ziekte en invaliditeit, kan voor die wettelijke feestdag, ten laste van de Verzekering tegen Ziekte en Invaliditeit, aanspraak maken op de voordelen van de besluitwet van 25 februari 1947, betreffende het toekennen aan de arbeiders van loon voor de wettelijke feestdagen.

Art. 2.

Le Ministre de la Prévoyance Sociale est chargé d'exé-
cuter la présente loi.

Art. 2.

De Minister van Sociale Voorzorg wordt belast met de
uitvoering van deze wet.

J. DEBUCQUOY.
A. CLAEYS.
